

Světla Velkého sálu Městské knihovny v Praze zvolna hasnou. Jediný reflektor osvětluje scénu. Na velkoplošné videoprojekci se prolínají léčivé obrazy. Kruhové. Pro pocit maximálního soustředění se zaměřuji na jejich střed. Dobře dělám. Jejich energie působí. Mám dojem, jako by se mi otevíraly dveře tam, kde to moc dobře znám, ale kam jsem už dávno zapomněla cestu. Nenacházím škvíru, nenacházím kliku, přistihuji se při nazlobené lítosti, stejné, jaké podléhají malé děti, když se jim nedostane, co právě v tu chvíli tak moc chtějí mít. Beznadějně dovoluji slzám, aby tekly. A že tečou: Tváře, brada, hrud' – v momentě jsem mokrá jako po dešti. Vzlykám. Polohlasně, abych nerušila ostatní. Takovou sílu mají léčivé obrazy. A jaký důvod je malovat má krásná a příjemná mladá žena, MUDr. Iveta Špatenková?

• **Ivetko, tys vystudovala medicínu – jaký obor konkrétně?**

Já jsem studovala na fakultě všeobecného lékařství na Karlově univerzitě v Praze, ale ke specializaci už jsem se nedostala. Po studiu jsem pracovala v oblasti zdravotnictví v obchodních firmách.

Nejprve v prodeji zdravotnických přístrojů, později farmaceutickém.

• **Co tě vedlo k volbě medicíny, když jsi ji potom nedělala?**

Jakési vnitřní puzení, které mě směřovalo k medicíně a k možnosti podílet se na lidském zdraví. Ale zajímala mě spíše práce s lidmi, aby je člověk nějakým způsobem uzdravoval od bolesti. V tomto směru klasická medicína nesplnila moje očekávání. Takže jsem se rozhodla, že se jí nebudu věnovat úplně. Ovšem nějak jsem se živit musela a jediné, co jsem uměla a znala, bylo něco v tomto oboru. Proto jsem na přechodnou dobu volila spíše obchodního reprezentanta.

• **Je docela obdivuhodné, žeš dokončila studia, když už jsi poznala, že to není tvoje parketa.**

Samozřejmě že jsem s tou myšlenkou koketovala několikrát, především v závěru studia. Na začátku je to především hodně teorie, kterou člověk přetrpět musí. Druhá polovina studia už je více praktická a já jsem pořád čekala, že se moje představy naplní. Ale bylo to pořád tak nějak na půli cesty, jakoby nedotažené. Nakonec to uběhlo tak rychle, že jsem vlastně ten krok ani nestihla udělat.

• **Což je dobře. Když máš svoje pevné zázemí, už se pak můžeš obrátit k čemukoliv. Jaká byla tedy ta cesta k tomu, že dnes vyrábíš tak nádherné mandaly?**

Vždycky jsem byla založená umělecky, esteticky. Už na střední škole jsem malovala různé obrázky, hodně jsem vytvářela šperky, psala jsem básničky, od dětství jsem hrála na klavír. Takže šlo ven všechno to z dušičky a táhlo se to vlastně celým mým životem. Do mandal se to všechno provalilo, až když jsem byla těhotná a narodila se Madlenka. V těhotenství jsem vnímala věci jinak – citlivěji a jemněji, než normálně. Dlouho jsme nemohli mít děti, takže šlo vlastně o jakési vyústění jak životní, tak vnitřní cesty. Člověk se stane citlivější pro určité vjemy a já jsem je, nejspíš díky svému uměleckému nastavení, vnímala v barvách. Pak už jsem jenom přemýšlela, jakým způsobem ty obrazy – vize – hmotně vyvedu. Zkoušela jsem různé techniky, které jsem znala, ale tam byl velký rozdíl mezi tím, co jsem vnitřně viděla a výsledným produktem, který mi vycházel z rukou. Až když jsem zkusila hedvábí, zjistila jsem, že určité techniky jsou schopné, i když ne úplně stoprocentně, ale řekněme na devadesát procent, vizi naplnit. Takže jsem se pak už jenom technicky zdokonalovala v malbě na hedvábí – malovala jsem šátky, šály, šaty – a dnes technika léčivých obrazů odpovídá téměř stoprocentně tomu, co vidím.

• **Sama jsem často ráda malovala tyto kruhové obrázky, aniž bych věděla, že se jim říká mandaly. Bylo to u tebe tak, žeš prostě ztvárňovala svoje vize, nebo ses s pojmem mandala setkala ještě dříve, než jsi začala malovat?**

Abych pravdu řekla, tak jsem si o mandalách začala číst a zjišťovat, až když se mě na přednáškách lidé ptali – oni většinou chtějí znát také historické údaje nebo informace kolem. Takže jsem byla nucena se až jako sekundárně seznámit s naukou. Já sice svoje obrázky pojmenovávám mandaly, ale jenom z toho důvodu, že je vidím v kruhu. V sanskrtu – starém indickém jazyce – znamená mandala kruh. Někdy je to dost nešťastný výraz, protože lidé, kteří už dost o mandalách vědí, si je pak podle Junga vysvětlují jako můj vnitřní obraz, který by neměli používat druzí. Ale to je jinak: V psychoterapii člověk vyjádří vlastní obraz a terapeut vyčte vývoj krize, což slouží pro diagnostiku, kterou bych si pro sebe také mohla malovat. Vedle diagnostických mandal existují ještě historické mandaly, které zobrazují zásady toho kterého náboženství. Zobrazují se v nich určité

počty určitých tvarů – což mají hodně propracované kupříkladu Budhisté. To je zase skupina, se kterou bych nechtěla, aby se moje mandaly spojovaly. Obrazy které vnímám a vidím, nejsou odnikud přejaté. Já vnímám něco, co nebylo stvořeno v mojí hlavě, a tím, že to odchytlím, ten obraz vytvořím. Zkrátka přichází nehmotný obraz a někdo ho musí převést do hmoty, že? Kdyby byly ze mě, vypadají jinak. Při malbě nevnímám žádné svoje emoce, ani svoje vnitřní věci. Přesto říkám mandaly, protože jsou kruhové a takto vnímané. Zkrátka se mi neobjevily hranaté obrázky, ale kulaté, no (smích)!

•Znám jeden krásný citát: „Talentovaní umělci přiznávají, že nic netvoří, jen zaznamenávají, zhmotňují to, co k nim přichází z vyšších sfér.“ To je dle mého měřítka, jak odlišit dary od boha. Když už je ten pojem „mandala“ tak zavádějící, nenapadá tě, jak ho nahradit?

Snažím se ho nahrazovat výrazem „léčivé obrazy“ třeba u názvů přednášek, nebo publikovaných článků. Jednu dobu jsem se hodně snažila, ale změna je téměř nemožná. Lidé, kteří na přednášky nebo výstavy chodí, znají pojem mandala a těžko ho těm obrazům už někdo odpáře. Takže to nechávám být a kdo chce, ten to pochopí. Člověk, který před nimi začne rozumovat, že jsou z buddhismu, že nejsou odrazem mojí vnitřní duše, a ať mu vysvětlím, proč je tady červená a tam žlutá, nemůže ani pocítit léčebné účinky, protože je strašně blokovaný svojí myslí. Naproti tomu člověk, který vůbec nic neví, najednou zjistí, že ho obrazy oslovují, že jeden ho úplně vtáhne, až jakoby ztratí hlavu, žádné vysvětlení nemá a kolikrát ho ani nepožaduje, koupí a ani ho nemrzí, že měl peníze odložené původně na něco jiného. Já sama, když maluji, nesnažím se pochopit, co skrze mne prochází – prostě jen maluji s důvěrou a bez pochybností. Až když se pak na hotové dílo dívám očima vlastního ega, mě třeba také napadne, že tu a tam jenějaká nezvyklá barevná kombinace a co to může znamenat. Ale při malbě samotné se nezabývám, odkud to přichází a kam to povede. Už vůbec ne, jestli se to někomu bude líbit. I když někdy se mi stane, že se tak dívám na některý obraz a říkám si, že se mi vůbec „nelíbí“, a pak přijde člověk a je z něho unešený, protože je to přesně ten typ vibrací, které mu mají pomoci. Takže jsem daleka jakéhokoliv hodnocení svojí práce.

•Jedná se o příliv Inspirace, o její uchopení. Jak to potom funguje v praktickém životě? Děláš zasmažku a ona přijde, tak vypneš sporák a jdeš malovat?

Tak to fungovalo ze začátku, ty stavy byly takové neučesané. V těhotenství, a když byla ještě Madlenka úplně malá, to přicházelo u jakékoliv rutinní činnosti, žehlení třeba. Já nemohu říct, že by se mi zatmělo před očima a já najednou viděla nějaký obraz, ale v takových chvílích, kdy jsi v pohodě, kdy na nic nemyslíš, ve chvílích klidu, jsem vnímala obraz a on se mi v paměti udržel. Můžeš si třeba vzít papír a jen si to načrtnout. Pak když už jsem byla u stolu a mohla začít malovat, tak jsem malovala. Bylo to uloženo a mohla jsem si to kdykoliv vyvolat. Ovšem po těch letech už to funguje trochu jinak – mám pocit, jako kdyby tam nahoře na mě byli napojení a nechávají to na mně, kdy já chci malovat. Už to neprorážejí přes ty zavřené dveře, jako by se chytali každé chvíli, kdy to půjde, ale vědí, že mohu kdykoliv, tak mě nechávají, abych si dělala svoje věci rozumové, a když večer sednu a mám na to čas, nebo o víkendu, když je Madla pryč, tak maluju. Nemí to podmínkou, ale je lepší, když jsem sama a mám klid. Dnes je to úplně automatický proces.

•Každá z tvých mandal je kus úžasného díla – děláš ji v jednom kuse, nebo se k ní vracíš a postupně dotváříš?

Ten obraz mi v hlavě vznikne naráz. Pak už je to čistě technická záležitost, jak mám čas. Většinou ji udělám najednou.

•Stane se ti, že máš v hlavě dva či více obrazů současně?

Když jsem malovala sadu dvaceti čtyř zcela nových obrazů, z nichž jsi viděla animaci, tak už od začátku jsem věděla, že jich bude dvacet čtyři a každý bude mít svoji vlastní afirmaci. Bylo to velmi silné období, kdy bych je nejraději namalovala všechny najednou – potřebovala jsem na to dva měsíce. Většinou to tak hutné nebývá. Nedávno přišlo další takové intenzivní období, a to Andělské mandaly, bude jich dvacet jedna, zatím jich mám třináct.

•Jaký je mezi nimi rozdíl?

Současné mandaly jsou jakoby první krok – aby se fyzické tělo a psychika otevřely, zharmonizovaly. Andělské energie jsou pak hodně o duchu. Takže mandaly, které znáš,

mají díky názvu a afirmaci i tu složku rozumovou, že si je nějak rozumově uchopíš. Kdežto u andělských je to jenom název anděla, který má energii sice stejnou jako obraz, ale už se nezabývá tím, aby ti to vysvětloval, co to je za energii. To už je jakoby bezpředmětné. Nejde do mysli a duch se s tím popasuje mimo tvůj rozum. Samozřejmě vzejde-li z toho knížka nebo karty, nebo co já vím, co všechno, bude k tomu určitý návod podán, ale jen jako sekundární. Primárně v nich jde čistě o duchovní energii.

•Je to s těmi anděly tak, že stejně jako k tobě přicházejí obrazy, tak přicházejí ti jednotliví andělé, kteří mají svá jména?

Maluji obraz a někdy už na začátku, jindy až na konci se mi představí.

•Jsou to jména andělů, jak je známe, nebo jména, která jsi ještě nikde nezaznamenala?

Nahlédla jsem do jednoho lexikonu andělů – některá jména jsou notoricky známá: Archanděl Michael, Gabriel. Pak jsou jména, která jsem slyšela poprvé, ale v lexikonu jsem je pak našla.

•Stalo se ti, že by se objevilo jméno, které jsi nikde nenašla?

Jednou – už je to hodně dávno, asi tři roky – jsem měla úplně hmatatelný pocit, že mi za zády někdo stojí a slyším šustit křídla. Nebyl to anděl, ale víla. Řekla mi tehdy svoje jméno, vím, že bylo zvláštní a nikdy jsem je neslyšela, ale pak jsem je zapomněla. Asi jsem ho neměla podržet. U těch andělů: Když jsem se v takovém meditativním stavu připravovala, že začnu s tou sadou, začalo přicházet dvacet jedna jmen. Ale bylo jich dvacet a dál nic. Čekala jsem, kdy se objeví poslední. V mysli je to tak, že člověk očekává u andělů mužskou entitu. Pořád jsem ji nemohla nikde objevit. Nakonec se ukázalo, že je ženská, a že je to jejich královna. Následně jsem ji pak také v lexikonu jako Královnu andělů našla. To byla taková docela úsměvná situace.

•Ona sama se jmenuje přímo Královna andělů, nebo má jiné jméno?

Žádné jméno nepřišlo. Mandala se tedy jmenuje Královna andělů. V nějaké literatuře jsem dokonce našla zmínku, že se v minulosti někde zjevila. Není to Panna Marie, pouze její atribut, ženská síla.

•Ještě se vrátím k první sadě. Jak si vysvětluješ, že jich je právě dvacet čtyři?

Nejdříve mi přicházely názvy mandal. Souvislost mezi jednotlivými představovala vývoj božích vlastností. Kdyby měl člověk všechny zpracované a žil jimi, tak je osvícený. Každá následující vychází z té předchozí jako by to byly nějaké schody, přičemž není žádná první ani poslední, ale jdou po sobě v jakémsi kruhu, spirále.

•Dotkla ses někdy také numerologie?

Jenom velmi povrchně. Spoustu věcí jsem absolvovala pro sebe, abych se zbavila všeho nepotřebného, co si člověk do dospělosti z výchovy přinese. To pak vyhledává různé informace, aby měl svoji změnu na čem postavit. Takže jsem si nechala udělat také osobní numerologii, regresi a horoskop.

•A vydáváš ze sebe mandaly. Cítíš to jako to nosné v sobě, co budeš dále rozvíjet už spíše v tom šíření, přednáškové činnosti atd., nebo že po mandalách přijde ještě něco jiného?

Nemyslím, že by mělo skončit období mandal a přijít něco úplně jiného. Spíše mohou být krok k něčemu, co z nich vyjde. Ale to teď skutečně nedokážu říct, jak to bude doopravdy. Možná budu jednou něco publikovat nejenom malbou, ale také literárním projevem, což se pak v nějakých souvislostech spojí. Totiž, krátce nato, co se Madlenka narodila a já začínala s mandalama, jsem si nechala vytvořit osobní horoskop u pana Baudyšě. On mi tenkrát řekl, že jsem stvořená pro práci, že nepřijde žádný boháč, co by mě zabezpečil. To se mi tenkrát vůbec nelíbilo /smích/. A prý to bude na poli veřejného zdraví. Hned mě napadlo, že to mu dal rozum, když věděl, že jsem MUDr. On ale dodal, že to bude velmi netradičně, že v tom budou barvy. A vidíš to! Je to přesně tak. Takže si říkám, že se mi podařilo objevit, co je dané.

•Vzala´s mi z pusy otázku, když člověk něco dobře ovládá, je pak nanejvýš zřejmé, že o tom bude také psát. Budeš?

Já nedělám klasické přednášky – úvod, střed, závěr – to by mě nebavilo, ani bych to neuměla. Moje jsou interaktivní: Nijak zvlášť se nepřipravuji, chvíli promítám obrazy a lidé pak reagují. Často pak z těch povídání s lidmi na přednáškách i při osobních setkáních vyplynou velmi zajímavé postřehy, které je opravdu dobré zachytit a předat.

• **Já jsem nikdy neměla vřelý vztah k takovému tomu tlachání o ničem, kdy se ženské sesednou a přepírají cizí prádlo. Myslím si ale, že to k životu patří, a toto že je taková smysluplná alternativa: Člověk si potlachá a nepovažuje to za ztracený čas. Co tomu říkáš?**

Přesně tak. Mám vyhraněný názor, co je bohapusté plantání – na to jsem háklivá, je to pro mě ztráta času. Většinou je to stěžování nebo „já jsem oběť a vy mě utěšujte“. To mě vážně nebaví, a když už se k něčemu takovému přichomýtnu, tak mi to přímo vysává energii. Naopak když vidím, že to jsou lidé, kteří mají opravdový, upřímný zájem ve svém životě něco změnit a já jsem schopná jim odpovědět a pomoci jim, tak to mě spíše posiluje. Nejsem ale ani typ, že bych chtěla svoji kariéru postavit jen na osobních konzultacích. To ne. Občas je dobré si to zkusit, ale jenom to bych dělat nemohla. Mám ráda práci s lidmi, ale spíše v menších skupinkách.

• **Máš Magdalenu a jsi produhovnělý člověk. Jak vnímáš příchod dítěte do života?**

Já jsem si dítě samozřejmě hodně přála a těšila se na ně. Ovšem nechtěla bych těhotenství násilným chtěním za každou cenu. Spíše jsem tomu nechávala volný průběh a snažila se srovnat si věci sama v sobě. Ona tak přišla naprosto přirozeným způsobem do připraveného těla i psychiky. Předtím jsem také kouřila, ale jednou jsem se probudila a prostě mi hlava nebrala, že bych měla kouřit. Najednou nebyl důvod – ztratil se. Od té doby jsem nekuřák a nikdy jsem na to neměla ani chuť. Tělo samo si řeklo, čeho, jakého zlovyku se chce zbavit. Přihodilo se to v lednu a otěhotněla jsem v květnu. Těhotenství bylo nejkrásnější období, co jsem zažila. V poradě byla téměř všechna těhotenství riziková a pan doktor měl ze mě, zdravé maminky, velkou radost. I vitality jsem měla dvojnásobně. Dítě jsem v bříše hodně vnímala, povídaly jsme si ... skoro se mi ani nechťelo ji pustit ven, když přišel čas porodu, že už ten kontakt nebude tak těsný /smích/. Samozřejmě se ale narodila a teď ji nechávám, aby si užila dětských radostí, duchovno do ní netlačím. Ale ona má sama v sobě přirozený cit pro jednotu a spojení s planetou – když se děti hádají, tak brečí, že podle zákonů planety se mají mít všichni rádi – tak ji při tom nechávám. Přirozeně že ji zajímají také věci a panenky a aby se zalíbila druhým – takový ten povrch – ale ty zkušenosti prostě také nasbírat musí a naučit se s tím žít. Spoustu věcí bych ji mohla předat, ale snažím se spíše ji neblokovat, než bych jí dávala něco navíc. Občas vidím některé maminky, co mají za sebou řadu různých seminářů, že to pak do těch dětí cpou a dělají si z nich malé bohy, ale ono je to spíše poškozující.

• **Jak Madla reaguje, když vidí maminku malovat takové krásné obrazy?**

Pro ni je to úplně přirozené, vidí je odmalička. A má velice ráda. Když namaluju obraz, tak se dívá a říká: Jééé, maminko, tento je nejhezčí! A za týden je zase nejhezčí jiný a tak pořád dál a dál. Už když byla malinká a třeba ji bolelo v krčku, tak neřekla: Maminko, dej mi prášek, ale: Maminko, namaluj mi mandalu /smích/. Když pak ve škole měli říct, co dělají rodiče a ona jim začala zasněženě vyprávět, že maminka maluje obrázky, které léčí, smáli se jí, že si vymýšlí. Nebo jí byly asi čtyři – my tedy boha vnímáme jinak než pod vlivem křesťanské instituce – přišla ze školky úplně vyjevená: Představ si, maminko, ty děti vůbec nevěří v boha! Ohromně překvapená – srážka s realitou, no /smích/. Do těch čtyř, pěti let, vnímala hodně věcí, pamatovala si zážitky před příchodem do bříška. Teď jí jde na osmý rok a je už částečně odříznutá, řeší si svoje pozemské věci.

• **Říká se, že největší mistr není ten, který má nejvíce žáků, ale který vychová nejvíce mistrů. Vychováváš mistry?**

To nevím. Ale rozhodně nechci, aby lidé, co za mnou chodí jako za někým, koho vnímají o kousek výš než sebe, proto se za ním jdou poradit, setrvali v tomto stavu. Nejsem typ člověka, co by chtěl mít vybudovanou základnu uctívačů. Rozhodně nechci mít žádné žáky. Jsem introvert a spíše se snažím jim něco předat, ať s tím pak naloží sami, jak chtějí. Jenomže jestli k tobě někdo bude chtít vzhlížet, s tím nic neuděláš. Aspoň se snažím to nepodporovat.

• **To je asi ta nejlepší cesta, jak vychovat mistry, když jim něco předáš a oni to uchopí a zpracují tak, jak mají a stanou se soběstačnými.**

Ano. Myslím, že tady je dost důležité nebrat za nikoho odpovědnost. Protože v té chvíli ho staviš do nižší role, když tu odpovědnost přebereš. Prostě dám radu, bylinný čaj či obraz, řeknu, jak s tím mají zacházet a hotovo. Ono vlastně takových lidí, co skutečně

chtějí svůj problém řešit, je velice málo. Vesměs všichni spoléhají právě na terapeuta, aby to vyřešil za ně. Ale to já nedělám, takže ke mně už vlastně ani takoví nepřijdou a přimknou se k těm, co si svoje skupiny vyznavačů tvoří.

•Lidé na méně vědomé úrovni si většinou představují, že produhovnělý člověk žije jenom tím duchovnem a dost dobře se do toho nedokáží vtěsnat. Prosím tě, vyvrať tuto představu a prozrad', jaké jsou tvoje světské radosti.

Žiju úplně normální život. Duchovno je jenom v tom, že si člověk pořád uvědomuje, co dělá. Neznamená to, že musí dělat jenom ty duchovní věci. Uvědomuješ si, že teď je čas na to, abys doma uklidila, uvařila, šla vydělat peníze, abys mohla zaplatit nájem. Jdu po butikách a nakoupím si hezké věci – to je úplně normální. Ale člověk není otrokem těch pozemských činností, spíše ony jemu slouží. Duchovno je o tom, že všechny dary Země, které ti planeta poskytuje, slouží tobě, a ne že ty jsi otrokem hmoty. Chodím do kina, večer se podívám na seriál, na Superstar ... /smích/ – rozhodně nemedituji každý večer, to ne.

•Já miluji citáty. Máš také svůj oblíbený?

Když jsem byla na střední škole, to bylo období, kdy jsem se zcela nevědomky hodně otevřela a psala jsem si do památníčku různé citáty. Dodneška si pamatuji dva. Měla jsem je červeně, ale už si nepamatuji autory. Jeden byl výňatek z knihy, možná to byl i náš současník, a stálo v něm: Někdy mívám jen pocit, že všechno ostatní jsou jen kulisy, abych měla v čem hrát. A tento pocit mám v podstatě celoživotní: Že to kolem je opravdu jenom iluze, a že všechno co se ti děje, co cítíš, co kdo v tobě rozeznívá, příjemného či nepříjemného, je určeno čistě jenom tobě, pro tvůj vývoj. Platí to i naopak, že jenom ty zevnitř máš šanci potom ovlivnit svoje okolí – je to tvůj svět a záleží jenom na tobě, co se v něm děje. Tenkrát mě to hodně oslovilo, aniž bych ještě věděla, proč. A ten druhý, snad antický: Nic se neděje nazdařbůh, nýbrž vše důvodně a nutně. Což také považuji za velikou pravdu.

www.artbos.cz/Mandaly-lecive--Mandaly-andelu/